

ARTISTS AT HOME \ WORK

LUSTER

CONTENTS \ INHOUD

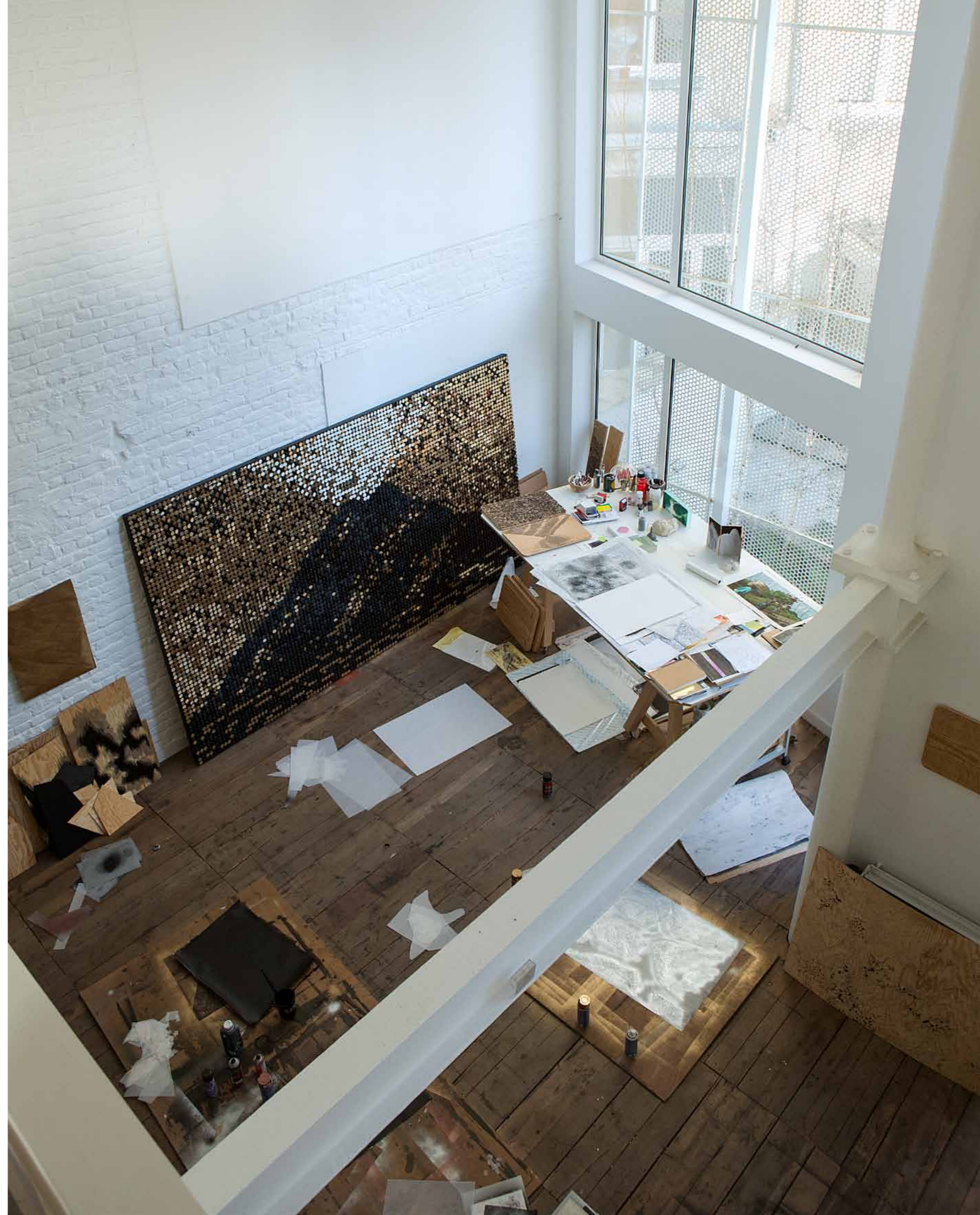
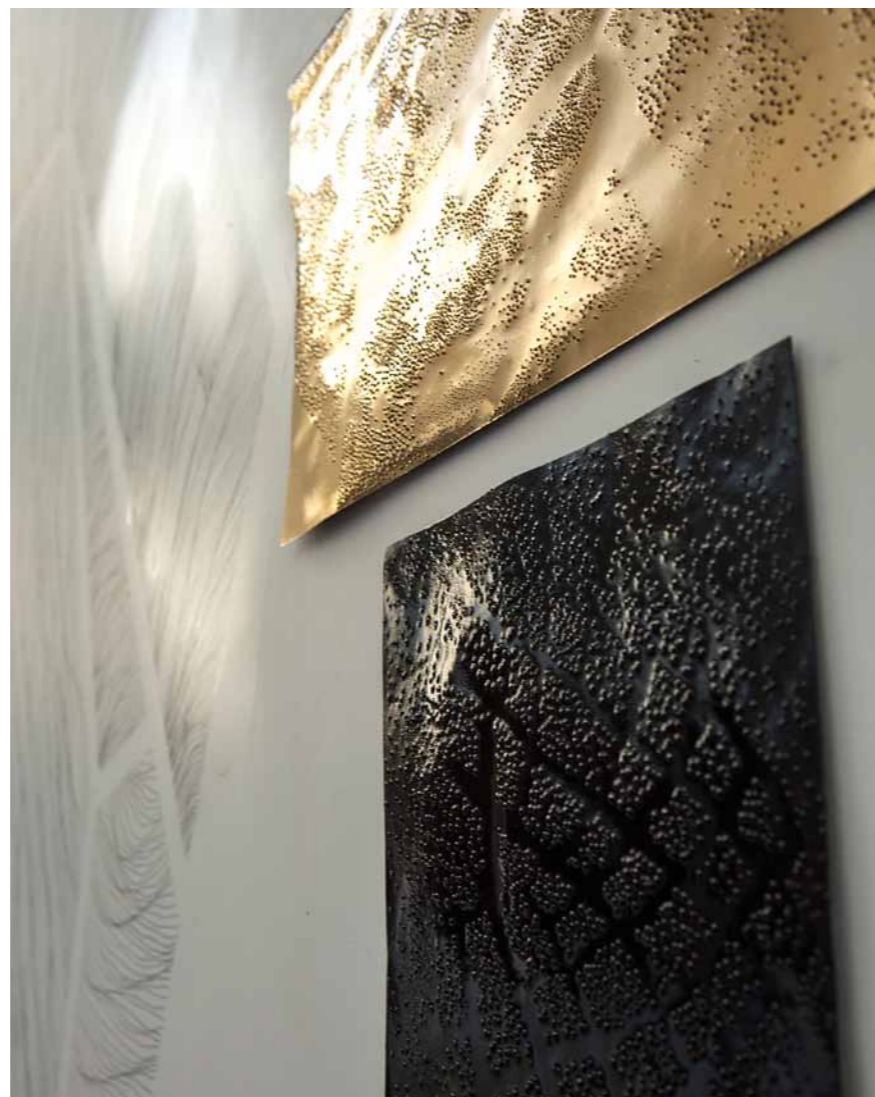
THOMAS LEROOY	14
SOPHIE WHETTNALL	34
ROBERT DEVRIENDT	56
KOEN VAN DEN BROEK	74
SOFIE MULLER	94
HONORÉ D'O	114
LIONEL ESTÈVE	134
ARPAÏS DU BOIS	152
GUY ROMBOUTS	170
D.D. TRANS	190
JORIS VAN DE MOORTELE	204
MARIO DE BRABANDERE	224
STEF DRIESEN	246
MAARTEN VANDEN EYNDE	260
PIETER VERMEERSCH	278
JAN FABRE	302

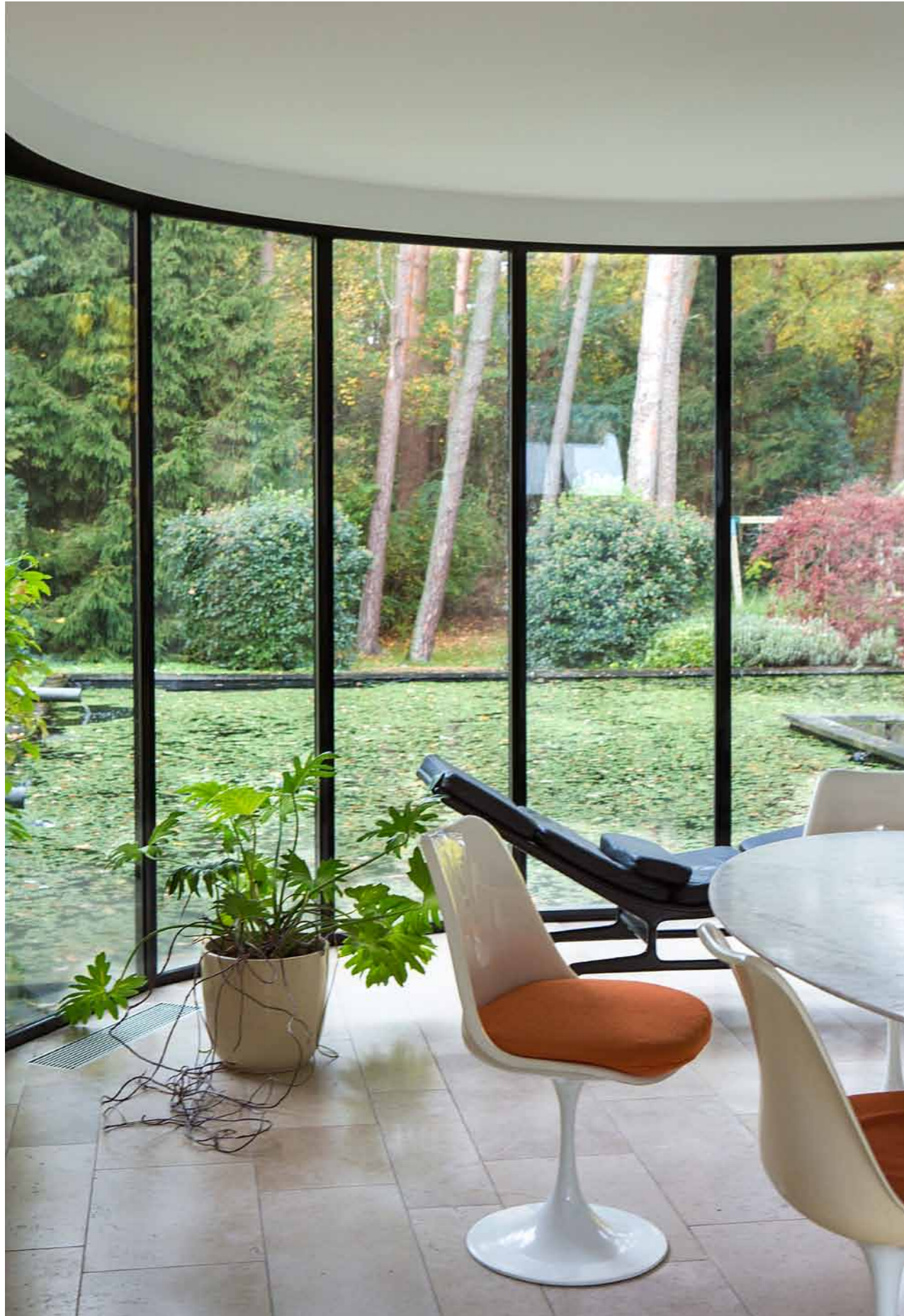
Sophie Whettnall (1973) woont in Sint-Gillis en werkt in Elsene. 'Vroeger woonde ik op de mezzanine boven het atelier, maar toen ik mama werd, werd dat onhoudbaar. Nu ik wonen en werken beter gescheiden heb, ben ik veel meer gefocust. Als het nodig is, kom ik 's avonds na het eten nog terug naar het atelier om wat door te werken. In alle rust.' Hoewel Sophies atelier langs een drukke straat in Elsene ligt, merk je binnenin helemaal niks van de stad. Het tweedelijsgebouw was vroeger een huifkarrenfabriek en daarna het hoofdkwartier van het World Wildlife Fund (WWF) in Brussel. Architect Pierre Lhoas, al jaren een goeie vriend van Sophie, nam het gebouw onder handen, net als Sophies woning. Van het atelier maakte hij een lichtrijke, uitgestrekte ruimte met een centrale keuken. 'Die keuken was ooit een badkamer', lacht Sophie. 'Pierre had ze uitgebroken uit een van zijn projecten, en mits wat aanpassingswerk bleken de meubels geschikt voor deze keuken.'

'Pierre begreep heel goed dat licht en schaduw de belangrijkste 'ongrijpbare materialen' van mijn werk zijn. Dat merk je meteen aan dit atelier.' Lhoas liet het licht binnendringen via speels geperforeerde zonneblinden aan de achterkant, maar het schemert ook door de doorboorde houten triplexplaten aan de voorkant, een werk van Sophie. 'Het plaatmateriaal is zwart geschilderd en vervolgens met de hand doorboord langs de achterkant. In tegenlicht lijkt het wel een sterrenhemel', vertelt de kunstenaar. De panelen zijn doorzefed met minigatjes van verschillende diktes, die samen een soort delicaat kantwerk vormen. Deze 'Drilling for Light'-reeks is poëtisch, delicaat en vrouwelijk. Maar tegelijk schuilt er ook een fysieke agressie in dat perforeren: de platen en maquettes in triplex zijn met chirurgische precisie doorzefed tot ze heel fragiel zijn geworden. Die wilskracht en lichamelijke zijn typerend voor Sophies werk. In elke sculptuur, video, installatie of tekening schuilt er een fysieke actie, een vorm van performance. Ook in de muurtekeningen die ze in situ maakt. Daar neemt ze haar eigen lichaam als limiet voor de maatvoering van de abstracte lijnen. 'Mentale structuren', noemt ze die werken zelf. Maar het lijken evengoed hoogtelijnen op een landkaart: een soort intuïtieve partituur van een landschap.

Natuur en muziek zijn belangrijk voor Sophie, zowel in haar leven als in haar werk. 'In mijn atelier staat bijna altijd klassieke muziek op. Van Bach over Moessorgski tot Kurtág. Ik ben ermee opgevoed: bij mijn ouders thuis kwamen regelmatig

artiesten salonconcerten geven voor een select publiek. Ik ben zelf niet muzikaal aangelegd, maar klassieke muziek is wel het vertrekpunt voor quasi heel mijn oeuvre.' Ze haalt ook de spanning tussen natuur en architectuur aan als andere belangrijke bouwsteen in haar werk. De interactie tussen beide zie je bijvoorbeeld terug in de semi-abstracte mineralen en kristallen die ze soms tekent. Maar ook in haar imaginaire 'Self portrait as a vulcano' reeks. Of in de witte rotsen in foam: een van haar vroege sculpturen, waar je ook op kunt zitten. In haar huis, dat ze met haar man Michel en kinderen deelt, staat hier en daar eigen werk, maar voornamelijk kunst van vrienden als Walter Swennen, Damien De Lepeleire en Michel François. Die hedendaagse kunst wordt op een nonchalante manier gemixt met vintage meubilair, erfstukken en hedendaagse kunst. 'Thuis kan ik het beste nadenken over mijn werk. Als ik in mijn atelier ben, is het om fysiek bezig te zijn. In alle vrijheid en intuïtief, maar toch ook heel precies en gedisciplineerd. Zo werk ik het liefst.'

Koen lives in an original architect's home which dates from the late Seventies. It is full of stunning architectural details.

Koen woont in een originele architectenwoning uit de late jaren zeventig, met veel bijzondere details.

SOFIE MULLER

Sofie Muller (b. 1974) lives and works in Ghent, in a listed townhouse in Prinsenhof. The house dates from around 1780 and it is well-known because Jean-Baptiste de Bethune (1821-1894) lived here. He was a famous neo-Gothic architect and the co-founder of the Sint-Lucas art school. His presence is still tangible in the chapel, one of the most beautiful spaces in the house. He painted the walls and designed the stained glass window for it. 'While De Bethune was a Catholic, the chapel was not for devotional purposes', Sofie explains. 'Instead he used it to display his stained glass windows, which were produced in the former horse stables.' That is also where Sofie has her studio now. She also studied at Sint-Lucas in Ghent, so in a sense you could say that everything has come full-circle.

Sofie's family are famous antique dealers, the third generation already. 'We used to have a lot of religious art around my parents' house and old masters on the walls. I've never known it to be any different. Besides my artistic activities, I spent a few years working in the antique shop, combining this with a teaching job at the Sint-Lucas Academy in Ghent. Until I decided to become a full-time artist.' Sofie first studied painting at the Academy in Antwerp, after which she obtained a degree in free graphics, sculpture and 3D art in Ghent. She debuted in 2004 at S&H De Buck. She is now represented internationally by Galerie Geukens & De Vil (Antwerp and Knokke) and Galerie Martin Kudlek (Cologne). Sofie calls her sculptures and installations 'mental sculptures'. She likes to use 'historically significant' materials, such as patinated bronze, wood and alabaster. 'I discover stunning fault lines in stones and in wood, like natural injuries. These are incorporated in the sculptures of heads and body parts, to give the material a deeper presence.' She regularly integrates antique objects in her work, such as old doctor's cabinets, lab materials, vintage mannequins or glass bell jars. Sofie does not use these gratuitously, out of a sense of nostalgia. In fact, her drawings and sculptures refer to human urges and fears in a contemporary manner. They treat themes like loneliness, decay, pain, mortality, isolation, vulnerability, sexuality and a fear of failure.

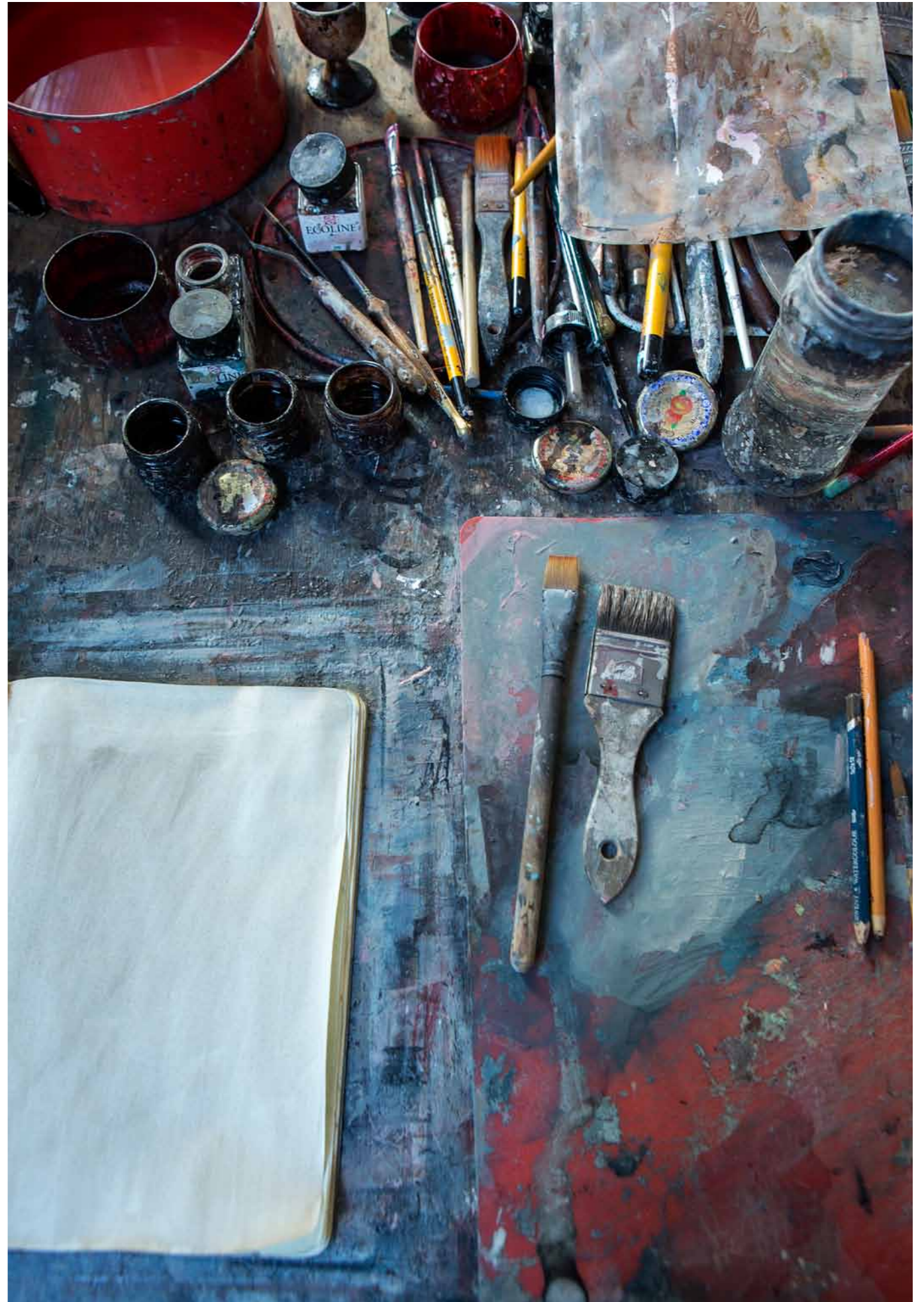
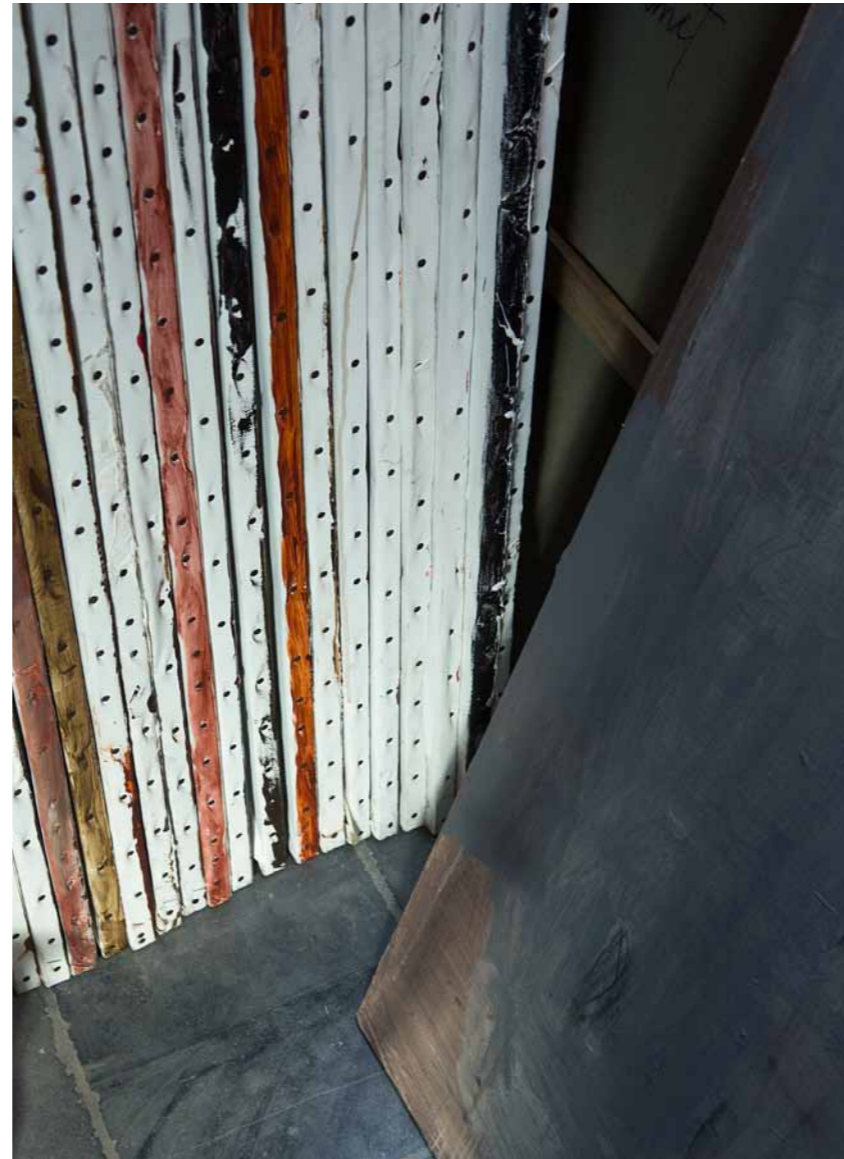
Her home, studio and work are a unique blend of antiques and contemporary art. In her entrance hall, we run into two museum-quality Italian pietàs, which stand alongside Muller's own sculptures. A very evocative sculpture is 'Clarysse', a solitary, headless pupil, hunched over her desk. She cradles her absent head with her hands. Only burn marks remain on the school bench. Antiques and contemporary art are also magnificently combined in De Bethune's chapel. The space resembles an eccentric literary salon-cum-cabinet de curiosités. Sofie has combined her own work with a medieval altarpiece, old masters, Rony Heirmans's photo of Joseph Beuys, a nineteenth-century anatomic doll in papier-mâché and other curiosities. The space has been conceived as a contemporary memento mori, a reflection on mortality and the fleeting nature of our existence. 'I often like to read here in the evenings', says Sofie. 'But sometimes I organise literary evenings and salon discussions here with acquaintances and artist friends. I want to invite artists for an intervention in this space. The outcome could be a very interesting portrait of our time, of what is happening right here, right now. My inspiration for this is Bloomsbury House in the UK and l'Auberge Ganne in Barbizon.'

For his recent series Lionel Estève glued dried plants onto each other, and then painted them by hand. They are contemporary collages or flower still-lives, and take several weeks to create.

De aan elkaar verlijmde en met de hand beschilderde gedroogde planten zijn hedendaagse collages of bloemenstillevens. Er kruipt wekenlang schilderwerk in.

Joris Van de Moortel (1983) woont en werkt in Hoboken, bij Antwerpen. Zijn atelier bevindt zich recht tegenover zijn privéwoning, die hij momenteel aan het verbouwen is. Van de Moortel is het gewoon om de handen uit de mouwen te steken. Voor zijn sculpturale installaties vertimmerd, verzaagt of assembleert hij allerlei materialen in zijn atelier. De omgebouwde garage ligt vol stukken aluminium, staal, hout, maar ook kabels, spuitbussen, neons en muziekinstrumenten. Tijdens performances met live muziek verwoest hij zijn installaties vaak of transformeert ze tot nieuwe werken. Soms worden die verkocht, soms komen ze gewoon weer in zijn atelier terecht. Daar kan dat schroot, al dan niet in stukken gezaagd, opnieuw deel uitmaken van een nieuwe sculptuur of performance. Energie, creatie, destructie en transformatie in een soort cyclische remix dus? 'Destructief zou ik mezelf niet noemen. Ik zie alles als creatie', nuanceert hij. 'Als je iets wil maken met een houten plaat, dan moet je die toch ook eerst kapot zagen, vooraleer je er iets mee kunt doen?'

Kunst is voor Van de Moortel een procesmatige uiting van (collectieve) energie, die alle kanten kan opgaan. 'Iets tussen geplande accidenten en improvisatie', noemt hij dat zelf. Aan de basis van zijn werk ligt zijn passie voor muziek. Al sinds zijn tienerjaren speelt hij hoofdzakelijk bas en gitaar, al is hij intussen ook niet vies van wat elektronica, effecten en synths. In zijn bands en tijdens zijn performances speelt Van de Moortel *noise*: chaotische muziek die drijft op energie en fysieke beleving. De body van zijn kapotgeslagen gitaar kan tijdens zo'n live performance deel worden van een sculptuur. De verminkte basversterker of het podium waarop hij speelde, kan later deels hergebruikt worden als ruwe bouwsteen voor een nieuw werk. 'Als een werk verkocht is, dan is het definitief in rust. Maar de meeste van mijn werken zijn maar tijdelijk. Ze hangen ergens tussen orde en chaos, tussen harmonie en disharmonie, tussen rust en energie.' 'Het verschil tussen een sculptuur en architectuur zit 'm in de loodgieterij': het is een uitspraak van de Amerikaanse kunstenaar Gordon Matta-Clark (1943-1978) die Joris aanhaalt als verklaring waarom hij in zijn atelier geen waterleiding of afvoer heeft – hij wil dat het een soort ruwe non-architectuur zonder afgelijnde functie blijft. Een werk-

plaats, maar ook een repetitieruimte, een stockageplaats, een garage en een opnamestudio. 'Ik beschouw mijn atelier als een heel vuil palet, waarbinnen ik mijn weg moet zoeken. Creëren is ook een manier van chaos opruimen.'

Het is opmerkelijk hoe snel Joris Van de Moortel internationaal opgepikt werd. In 2009 studeerde hij pas af aan het HISK in Gent, en hij mocht meteen exposeren bij Michael Janssen in Berlijn en bij de ondertussen opgedoekte galerie Hoet Bekaert in Gent. Nu werkt hij samen met galerie Nathalie Obadia (Parijs, Brussel), en met de New Yorkse Denis Gardarin Gallery had hij eind 2015 een soloproject op Art Basel Miami. Op institutioneel vlak kreeg Joris al even snel mooie kansen: in 2012 had hij een soloshow in Le Transpalette in Bourges en in het Centraal Museum in Utrecht; in 2014 deed hij een performance in het Parijse Palais de Tokyo en in 2015 in Villa Empain in Brussel. In samenwerking met het Belgische modelabel A.F. Vandervorst deed hij een interventie tijdens een mode-défilé. Tijdens zijn soloshow in Be-Part in Waregem, leverde hij een performance waarbij hij zelf gecomponeerde muziek live liet uitvoeren en door een reeks vervormfilters haalde. De sculptuur waarin de muzikanten speelden, bevatte ook enkele kanaries, die eveneens op de opname te horen zijn. De beestjes zijn intussen in Joris' woning beland, maar echt veilig zijn ze daar niet. 'Ze hebben net een nestje met drie eitjes. Maar de kanaries spelen in mei mee tijdens een soloshow bij galerie Obadia in Parijs.'

